

измисли зжбитѣ, а нѣма умъ да осигури живота си на нѣкое дружество. Ала това въ България често става. Прѣди 20 години се събрали въ Габрово умни и богати търговци. Направили чудна и скъпа фабрика, ала не имъ дошло на ума да я осигурятъ и за това изпатиха си. . . — единъ пожаръ я унищожи до темелитѣ.

— Да не е изпатилъ нѣщо и Петъръ?

— И още какъ! . . . жално е да го разказвамъ. Ама нали обичамъ истината, ще ви разкажа всичко до края. Случило се еднажъ, че Дянката билъ много гладенъ, навилъ добръ челюститѣ съ зжбитѣ и тъкмо кога да ги пѣхне въ устата си, изтървалъ ги на дѣскитѣ въ стаята си. Че като се разиграватъ онѣзи зжби. . . че като изпокжсватъ столове, мендерници, постелки, достигатъ до обущата на Дянката. Обръщатъ ги на прахъ и сетнѣ намкакъ подскочили, че право върху крака на изнамѣрвача. Па хрусъ, хрусъ, хрусъ . . . Вика човѣка, идватъ другаритѣ му, ама какво да направятъ: единъ вика едно, — други — друго и доклѣ намѣрятъ дилавъ (маши) да хванатъ разяренитѣ зжби. . . горкиятъ, ахъ колко ми е жално, . . . горкиятъ изнамѣрвачъ билъ цѣлъ изяденъ и обърантъ на кайма за сужукъ. Избѣгали всички, хеля най-сетнѣ достига полицията, че съ единъ чукъ на дълга върлина пухватъ отгорѣ по зжбитѣ и така ги счупватъ и смиряватъ. . . Ала защо ми е вече . . . умното момче — изнамервачътъ отиде вече . . .

— Мигаръ изчупиха чуднитѣ зжби! За стопанина имъ е жално, ала и за тѣхъ е жално. Такова хубаво нѣщо. Се'би могло нѣкакъ да се спасятъ. . .

— Нѣмаше какво. . . всичко се изгуби. Много ни бѣ жалъ, че не остана нищо отъ Дянката да го погребемъ баремъ тържествено.